

~~22.990.~~

~~22.990.~~

8(c)Y_n16^v(09)

0/0

III

Д 12570

22.940

Три панеґірики XVII віку.

Подав др. Кирило Студимський.

В моїй статії п. з. „Панеґірик *Εὐφώνια* веселобрмчача“, печатаній в VIII томі „Записок“ Н. тов. Шевченка, мав я нагоду подати звістки про панеґірики XVI і XVII в. та замітки про їх значіне. Нині подаю тексти трех панеґіриків XVII в., що переховують ся в музеї Ставропігії у Львові. Одні з тих панеґіриків мають для нас меньшу, другі більшу вартість, та все ж таки всі они заслугоють того, щоби їх перепечатати. Заголовки їх такі: 1) „*Ἰμνολογία*“ печ. в Київі 1630 р. — 2) „*Ἀναθρήρα τῆς τριῆς*“ печ. в Венеції в р. 1641 і 3) „*Εὐφώνια*“ печ. у Львові в р. 1642.

Два останні панеґірики знані до тепер в бібліографії яко унікати, перший находимо також в Публичній бібліотеці в Петербурзі.¹⁾ Примірник „*Ἰμνολογία*“-ї, що переховує ся в музеї Ставропігії у Львові, неповний. Їму недостає картки четвертої, котру подаю з відпису зладженого з примірника петербургского під оком проф. Сірку, за що й передаю сему ученому сердечну подяку. „*Ἰμνολογία*“ посвячена Петрови Могилі і напечатана скоро по его вступленю на архимандричий престол київско-печерської Лаври. Її піднесли Могилі типографи Лаври в дарунку на Пасху. Цілий панеґірик зложеній з шести карток. На обороті заголовної картки бачимо герб Могили, зложеній з шести частій, котрі я описав, видаючи панеґірик п. з.

Складаю на сїм місци сердечну подяку Впв. проф. Із. Шараневичеви за дозвіл користати з сих панеґіриків.

¹⁾ И. Каратаевъ: „Описание славяно-русскихъ книгъ напечатанныхъ кирилловскими буквами. Томъ первый съ 1491 по 1652 г.“ СПб. 1883. стор. 416.

Записки Наук. Тов. ім. Шевченка. т. XVII.

Львівська бібліотека
АН УРСР
№ Д 12570

„Едѣбна веселобрмячая“. Зверху на гербі видимо меч і булаву а понад ними корону, на знак давного походження Могилів, дальше архимандричу мітру, а вкінци білого орла з розпростертими крилами а під его ногами корону. Довкола гербу читаємо букви: П. М. В. М. А. К. Л. П. (Петро Могила, Вовводич Молдавский, Архимандрит Київської Печерської Лаври). Початкові вірші панетірика складають акростих: „Петрови Могилк, Архимандритѣ Святиа Чсдштвирныа Великиа Лавры Печерскиа Киевскиа, Ксвевдичѣ Землѣ Молдавскиа“. На кожде з тих слів зложено осібні вірші, для котрих темою були слова з пасхальних стихир. Так отже на тему слів стихири „Воскресенія день“ уложено акростих „Петрови“; на „просвѣтися торжеством“ явив ся акростих „Могилі“; на слова стихири „и другъ друга обимемъ“ акростих „архимандриту“ і т. д. Під віршами підписані імена і прозвища десяти типографів, в котрих числі були і „батирщики“ і „письмоліятелі“. На самім кінци додали по одному четверостиху Памво Беринда „типѣкарокодець“ і Тарас Земка „всегѣ типѣ правитель“. Звісний учений російський, Пекарський¹⁾ гадає, що автором тих віршів був або Памво Беринда, або Тарас Земка і Памво Беринда разом та що типографи лише підписали ся під їх утворами. З поглядом сего ученого я згодити ся не можу. Доволі поглянути лише на мову осібних віршів, що вказує нам на ріжних авторів. В одних віршах бачимо багато польонізмів, в иньших грубі домішки мови церковно-славянської. Рівнож я не згодив би ся з гадкою Пекарського, що зі слів: „на славнихъ стихиревъ Пасхи пѣснь пражднична цѣлованіа согласно поють, иже къ типографѣи“ вносять, ніби вірші поміщені в „Імнологі“—ї сьпівано. Се „поють“ треба розуміти в значіно переноснім — „складають вірші“, тим більше, що ледви чи сафінське метрум другого вірша підходить під арию пасхальної стихири. Всі вірші прославляють головно воскресеніє Христа, а Могилу називають тут типографи своїм паном і гетьманом. З історичного погляду не має сей панетірик великої цѣни, а і самі вірші не виказують літературної вартости; всеж таки цікавий сей панетірик тим, що подає нам назви труженників київско-печерської Лаври, які не мало працювали для розвою житя духового на Україні-Руси, та що і в самих віршах замітне їх образование, що більше нагадує нам школи з „грецко-славянським“ характером, чим на напрям шкіл католицких. Мітольоія старинного сьвіта тутки майже цілком виключена,

¹⁾ „Отечественныя Записки“ за рік 1862 кн. III в статті „Представители киевской учености“ стор. 197.

а сего не подибуємо в пізнійших панеїриках київських, що писані вже на лад нової науки, пересащеної з католицьких шкіл до київської академії.

Дуже цінний з погляду історичного і літературного другий панеїрик п. з. „Αυχθῆρις τῆς τιμῆς“. Панеїрик сей відпечатав вже раз Головацький¹⁾, хоть не конче точно. З сего огляду, як також задля того, що статія Головацького в нас не так легко доступна, я подаю текст панеїрика в повній формі. Автором єго єсть Яків Седовський. Він, як довідуємо ся з самого панеїрика, прибув до Венеції і застав тут кількох зі своїх земляків, що віддавали ся науці. Поміж ними пізнав він також Григорія Кирицького „Ὠβὴβάτελα Λωκοῦ καὶ τῆς γῆς τῆς Ρωσσίας“, що, як читаємо в тексті, відбув подорож по Сході, відвідав чотирох патріархів, виучив ся язиків латинського, грецького і італійського, віддавав ся студиям в Італії і в академії в Падуї одержав степенъ доктора філософії. Про Кирицького каже автор, що він був чоловіком ученим, котрого не могла „жадна прелесть свѣта ὠвести до секты проклятої“. До Італії прибув Кирицький „без соумтоу, без достаткоу“; ним заопікували ся Греки з Венеції і своїм хлібом довели єго до промоції. З нагоди промоції Кирицького написав Седовський в єго честь вірші а присвятив їх філядельфійському митрополиті Атаназієви Валеріянови, венецьким горожанам, братії і ктиторах церкви св. Георгія в Венеції. Як видимо, панеїрик містить в собі похвалу для промованого доктора і для єго праці, а заразом подяку для венецьких горожан, що не жаліли засобів на єго удержанє.

Про автора і про Кирицького ми, на жаль, не можемо нічого сказати. Оба они були православні і, як догадає ся Головацький, походили, по всій правдоподібности, з міста Львова.²⁾ Отсе і все, що можемо про сих людей сказати. Натомієць застановимо ся хвильку над значінем Падуї і над зносинами Русинів з Греками, про котрі нам автор в своїм панеїрику згадує.

В XVI віці стає Італія на чолі житя духового. Тут розвинула ся найвисше штука і за-для неї з'їжджає ся сюди велике число артистів. Поміж всіми містами видобуває ся на перше місце Падуа. По розбитю ліги в Камбрє (1511 р.), виплила Венеція, хоть була малою державою, на представительку інтелігентної дипломатії і адміністрації серед неуложених відносин в Європі. Ся обставина дала

1) Я. Головацький: „Библиографическія находки во Львовѣ. СПБ. 1873 стор. 21—7.

2) Ibidem. Стр. 22.

жите Падуї. З подиву гідним зрозумінєм і енергією зробила Венеція з Падуї наперед центральний університет венецький (1458 р.), опісля італійський а вкінці європейський. Стало ся оно головно через се, що в р. 1528 сотворено в столиці раду шкільну, *reformatori dello studio di Padova*, котрій повірено опіку над сею інституцією і котрої акти в уривках ще до нині додержали ся. З актів тих довідуємо ся, що ряд Венецький ложив величезні суми на сє інституцію, що з печальвостію заздрісної матери задержував високими платнями (до 1500 зр.) і спроваджував для неї найлучших професорів, що способом учителям давав стипендії і улекшував подорожі наукові до Дальмації, Єгипту і до иньших країв, що старав ся добре випосажити цілу школу і не щадив коштів на город ботанічний, музей анатомічний і т. и. Протягом сегож віку будує місто просторе колівієм *Bovis*, з вірцево уладженими викладовими саями, зигаром, прислугою і иньшими потребами. Ученики в Падуї одержують чимало улекшень, привилеїв і увільнень від цля і тим подібних оплат, а 11 буре стоїть вітвором для молодіжи бідної і спосібної. Конкуренцію з Падуєю видержувала тоді тільки Болонья і то здає ся найсильнійше в праві канонічнім.

Так отже падуанський університет розріє ся в XVI віці і став дивно рухливою і жизненною інституцією. О скільки дасть ся обчислити, імматрикувало ся тогді 36 тисяч студентів, поміж ними 16 тисяч чужинців а 20 тисяч Італіянців, 26 тисяч правників а 10 медків. На разі видає ся се число малім. Однак треба памятати, що оно тричи перевиснає фреквенцію на університеті краківськім навіть в найсвітлійшій періоді і що в XVI віці не було ані примусу шкільного, ані конечности образования що школи середні були так мало численні, а верства інтелігенції так невелика. З ріжних сторін і країв напливає сюда молодіж. Ми находимо тутки і Грека і Русина, молодіж андалузійську і Шкотів, Поляків і иньші народности а сей наплив, єсть гарним обявом в історії розпросторення цивілізації відродження, в чім так гарний уділ припав Падуї. В тім часі далека подорож була дуже ризиковна і нераз треба її було оплатити житєм. Отже тим більше треба цінити цивілізацію, що до таких жертв вела молодіж.¹⁾

¹⁾ Dr. Stan. Windakiewicz: „Padwa“ Studium z dziejów cywilizacji polskiej. W Krakowie 1891, стор. 8—9. Гляди також иньші праці сего автора: „Statuta Nacyi Polskiej w Padwie“. Kraków 1890 і „Protokoły Zgromadzeń Nacyi Polskiej w Padwie“. Kraków 1890.

Падуа має і для Русинів своє значінє. Вже в першій четвертині XVI віку промує ся тутки на доктора медицини знаменитий в руській літературі Франц Скорина а в першій половині XVII віку бачимо тутки промоцію другого доктора філософії Кирицького. Чи промував ся тутки хто більше з Русинів, не знаємо, однак в панеїрику „Αυαθῆρις τῆς τιμῆς“ читаємо, що разом з Кирицьким образувало ся тутки більше Русинів. Так отже видимо, що вже дуже рано стала Падуа місцем науки для молодіжи українсько-руської, що своє знанє несла опісля на услуги рідного народу.

Молодіж, що учила ся в Падуї, ділила ся на т. зв. нації. До котрої нації прилучували ся Русини, сего не знаємо, однак догадувати ся можна, що віра зближала їх найбільше до Греків і лучила їх з ними в певну дружбу. Се бачимо хотьби і з панеїрика „Αυαθῆρις τῆς τιμῆς“, бо він свідчить, що Русини дізнавали не малої підпомоги грошевої від грецких одновірців. Та щедрість, як гадає Головацький¹⁾, показана Русинови Кирицькому, нахилила мабуть приїзжого земляка Седовского до висказаня своєї радості „юже на серцю моем имѣху оусты и тростю ѿческими мойми мѣтры во окрѣую ползоу и оутѣшеніе прѣчѣм правослѣвным (найпаче же людем діалектоу Славенскаго ягоже ширѣкостъ земли ширѣкості равна).

Панеїрик сей вказує нам, як високо цїнили на Руси в XVII віці людий науки, коли з нагоди їх промоції складано похвальні вірші, і як високе понятє мали Русини про число Славян і простор землі, що они займали. Панеїрик сам вільний від всякого мітольоїчного балаєту.

Перейдїм дальше до третього панеїрика п. з. „Евѣдѣ“ печ. у Львові в р. 1642 в честь єпископа львівского, Арсенія Желиборского.²⁾

З історії відомо нам, що єпископи львівський і перемиский не приступили на соборі берестейскім до унії, хотяй перед тим оба брали участь в нарадах над введенєм унії і навіть дали в сій справі на грамотах свої підписи. По соборі берестейскім починає ся поміж православними консолідація сил для оборони православної церкви против католицизму. Львівске братство старє

1) Я. Головацькій: „Бібліографическія находки во Львовѣ“, стор. 23.

2) Коротку звістку про сей панеїрик і виїмки з віршів подав Яків Головацькій в више наведеній статії: „Бібліографическія находки во Львовѣ“, стор. 30—31.

ся полагодити дорогою згоди свої спори з еп. Гедеоном Балабаном, уживає навіть до сего помирена князя Острожского, рішає ся забути всі кривди, яких зазнало від Балабана, щоб тільки удержати єпископа на дальше при православію а тим самим мати сторонника в боротьбі против католицизму. По довгих трудах удало ся братству довести до порозуміння з Балабаном в році 1603. Чотири роки пізнійше умирає Балабан а престол єпископский старає ся здобути єго братанич Ісаєя Балабан, про котрого однак львівське братство не хоче чути. Не зважаючи на се, Ісаєя Балабан заняв силою церкву св. Юра і єпископску палату, повідбивав позамикані двері і заграбив церковні дороговці. Против сего поступку занесло священство і львівське братство до актів городєких протестацію і заявило, що не узнавало і не узнає ніколи Балабана своїм єпископом. Ісаєя Балабан вдає ся тепер на дорогу згоди, однак не міг вже перемолити братства, хоть за ним вставляє ся князь Острожский.¹⁾ Братчики і духовенство вибрали єпископом Єремїю Тисаровского, що засідав на львівськїм престолі аж до року 1641. Ми не можемо сказати, щоби сей єпископ відзначав ся чи то енергією, чи то учестію; єго головною заслугою було хіба се, що він зістав вірним православній церкві до кінця свого життя і не вдавав ся в спори з львівським братством. Та і за се уміли єго оцінити православні, коли Памво Бернида присвячуючи Тисаровскому свої „Вѣршкѣ на рождѣство Христа“,²⁾ заявляє, що не має великих дарів, тому жертвує єму „доброму пастиреви“ свої вірші:

„Ѧ ѡнъ жъ ѡ нѣндзньнй злѡта ѡ сѣбрѡ нѣ маю,
 Ѧто чѣмъ могоу тѣмъ тѣѡ, Пѡне мѡѡи витѡю;
 Пѡне Милостивый, ѡ ѡче превелѣбный
 Пѡстырѣ дѡбрыѣ цѣркви Хѣѡи потрѣбный
 Вѣсполъ з' вѣлѣбнымъ Презвѣтерствомъ мѣста Лѡвоѡ
 Котрѣхъ рада к зѡвѡванію завше готова,
 Рѣчѣи котрыѣ вы кѡ хѡвалѣ Бѣѡи были,
 Ѧ людѣѡ дѡ цѣлю зѡвѡвѣѡ приводили.
 Не взгоржѡючи прѡцею слѡгѡ твоѣго,
 Малѣѡ кѡлѡсъ ѡубѡгого жнѡѡ моѣго:
 Прѣѡмѡ ѡ Архѣрѣю Вѣлѣкѣѡ знѡчньнй,

¹⁾ D. Zubrzycki: „Kronika miasta Lwowa“ Lwów 1844, стор. 238—9.

²⁾ „На рождество Господа и Спаса нашего Ис. Христа Вѣршѣ для утѣхи Христіаномъ“. Львів 1616 к. 1 обор.; я користав з примірника Публичної бібліотеки в Петербурзі.

“Ако в рѣчахъ непохѣбне дѣльный ѿ бѣчный
 Чѣными мѣкѣмъ Оцы Превѣтерми своѣми,
 Вѣрными въ всемъ съслѣжителными твоѣми
 За колладоу ѿ щедрый дѣнь, кнѣжечкѣ тоуо.

Вкінци жадає автор Тисаровскому, щоб

... слава твоѣ Оче проквітала,
 Вгдѣмъ бы смѣ книгѣ хвала Бѣжѣ помнажала“.

Дня 12 марта 1641 р. умер Тисаровский в селі Жолчеві, Бережаньського повіту. Зібране на похороні духовенство, руска шляхта і члени Ставропітійського братства боячись, щоби латинський архієпископ не представив, по давньому, свого кандидата, вибрали зараз по похороні наслідника на єпископську катедру Андрея Желиборського, сина шляхтича Стефана Желиборського, що мав тогді тільки 23 літ з роду, та за те був чоловіком доволі ученим. Митрополит Петро Могила не потвердив вибору на тій основі, що вибір відбув ся без єго відомости і не на місци єпископської катедри, а на селі; тому назначив новий вибір а на заступника свого при виборі прислав игумена луцкого монастиря, Леонтия.

Дня 5-го цвѣтня відбув ся поновний вибір в церкві св. Юра у Львові. Першим кандидатом назначено Андрея Желиборського, другим Данила Балабана.¹⁾ Митрополит признав першого достойнішим і потвердив єго а король видав єму номінаційну грамоту. Нового єпископа посвячено в Луцку, де він прийняв імя: Арсеній. Ще в часі побуту в Луцку видав Арсеній під днем 16 падоліста Ставропітійському братству письменно повідомлене з підписом своім і свого вітця, що лишить Ставропітію при всіх правах і привилеях, наданих їй від патріархів.²⁾ Ми не маємо причини не вірити, що Арсеній Желиборський удержував дружні зносини з львівським братством. Вправді Желиборський засновав свою власну друкарню, а се могло єго поставити в немилі відносини до львівського братства, що тоді старало ся доконче, аби привилей видаваня церковних книжок остав ся тільки при нїм, однак ми знаємо, що братство помагало нераз Желиборському грішми і що до братства удавав

¹⁾ Грамоту відпечатав о. Петрушевич в своїй: „Сводной галицко-русской летописи съ 1600 по 1700 годъ“, стор. 87—90.

²⁾ Зубрицкій: „Летопись львовскаго братства“ під р. 1641. Гляди „Журналь министр. народн. просвѣщ.“ за рік 1849, том 62.

ся Желиборський з проською позичити 2000 золот. польских на дорогу до Варшави, щоб міг королеви представити кривди православної церкви і руського народу. Саму друкарню еп. Желиборського а зглядно книжки видані Желиборским закупило, як здаєсь, львівське братство.¹⁾

Про Желиборського знаємо ще, що він віддав немалі услуги жителям Львова через те, що брав участь в посольстві до Богдана Хмельницького в р. 1655 і просив у него пощади для міста і мешканців.²⁾

В життю літературнім брав Арсеній Желиборський дуже малу участь. Ми знаємо, що він видав т. зв. ставляничу грамоту п. з. „Почѣніе Новосціенномоу Іерееки“³⁾ печ. у Львові в друк. братській р. 1642 і написав дві передмови, одну до Номоканона⁴⁾ виданого в друкарні Слїозки в р. 1646 а другу до „Зокран'я короткой нашки ѡ артикѣлахъ вѣры“.⁵⁾ Він умер в р. 1658 а місце єпископа заняв Атаназій Желиборський.

До особи Арсенія Желиборського вяже ся панеїрик „Еѡдіа“ вид. у Львові в р. 1642. Автором сего панеїрика єсть „сѣдѣнтъ презацной акадеїе: Замой“ Григорій Бутович, що сам лично вручив єго Желиборському в церкві св. Юра у Львові при першім обході празника св. Георгія, в яким брав участь недавно висвячений єпископ. Нема сумніву, що лише радість, яка огорнула всіх православних, що на престол єпископєкий вступив чоловік, котрому православні могли довіряти, дала нагоду Бутовичеві до написаня панеїрика. Ми бачимо також, що академия в Замостю, в котрій побирало своє образованє чимало з православних людей, не похитала ні раз їх привязанєм до православія і не диво, що і Петро Могила в своїй Тріоди вид. в р. 1631 в посвятї до Замойского каже: „не пристонитъ тежъ мнѣ и того замолчати добродѣйства, которое походитъ з' презацного домоства Вельможности Вашои, же Академіа Замойская такъ много народови нашемъ пожиткъ

¹⁾ D. Zubrzycki: „Historyczne badania o drukarniach rusko-słowiańskich w Galicyi“⁴. Lwów 1836, стор. 42—3.

²⁾ D. Zubrzycki: „Kronika miasta Lwowa“ Lwów 1844, стор. 370 і далі. В друкарні Желиборського напечатано всего дві книжки: 1) „Еѡхологїон...“ 1645 р. і „Зокран'є короткой нашки ѡ артикѣлахъ вѣры православно католицкой“ (1646). Єть се так званий катехизис П. Могили. (Гляди: Каратаєв: „Описаніє слав. русск. книгъ..“ стор. 514 і 519.

³⁾ Ibidem. Стр. 498.

⁴⁾ Ibidem. Стр. 518.

⁵⁾ Ibidem. Стр. 519—20.

и ст'ху принесла, нжъ немало з' неи людей бчонных', родропныхъ и поважныхъ, а церкви нашої православної велце потрібныхъ вышло".¹⁾

Про житє і дальшу діяльність Бутовича ми не знаємо нічого, так як не маємо відомостей про житє не одного з письменників кінця XVI і XVII віку. По передмові писаній прозою а зверненій до єпископа, уміщений „Провдон“, в котрім Бутович вихвалює давні заслуги Желиборских, що нераз брали участь в боях, і тішить ся, що єпископ Желиборский місто меча бере тепер крест в руки та що під его охороною церков православна буде на дальше процвітати. Дальше слїдує: „Гда першла на совєр“, де поет радїє, що новий єпископ по раз перший обходить празник св. Георгія і звиває веі музи, щоби приходили і витали нового архиерея, та виєднали для него в Бога сили, щастя і здоровля та помочи в добрім справованю єпископєского уряду. Сей вірш, як і дальші писані метром сафїньским. В дальшїм вірші п. з. „Гда втораа до дѣхонныхъ“, звиває поет духовних руських „Євѣнскїи збѣри“, щоби засьвітїли ясно і громадились коло нової „Лампы, словѣнскогo Дѣврѣ нїз' Желиборѣ“, що впала на руський горизонт. Від тої „лампи“ повинні духовні брати свїтлїєть і учати ся йти доброю дорогою і не зблудити з неї серед темної ночі, бо та „лампа“ розжене хмари і бурї та стане для них тихою пристанію і заведе їх по довгїм житю до неба. В останній частї панегїрика, зверненій до „презациныхъ родичовъ“ єпископа, віддає поет похвалу родови Желиборских, бо видав в помїж себе Стефана, подїбного в вірі до Авраама, що не зжахнув ся віддати в жертву Богови свого єдиногo сина Ізаака. Стефан (отець єпископа) віддав свого єдиногo сина Андрія в жертву Богу, позваляє єму постричись в монахи і тим самим виречи ся свїта і рїднї. Син охотно йде за волею родичів, щоби не засмутити їх „старости шедивкой“ (sędziwej starości), і охотно йде до бою. Автор звиває родичів, щоби не плакали за сином, бо сей смуток задля утрати сина уступить місце радостї, коли родичї увидять корону на голові сина.

Панегїрик цілий переповнений реторичними фігурами а не мале місце займає тутки мітольогія клясична, що вказує нам на напрям науки, введений в академії Замойскїй, на взір єучасних католицьких шкїл.

Початковї букви „Провдон'а“ становлять акростих: „Арсенїи Желиборскїи з ласки Божєи єпископ Лвѣвскїи, Галицкїи и Клеменца

1) Огоновскїй: „Исторія литературы рускоя“ ч. I, стр. 278—9.

Записки Наук. Тов. ім. Шевченка.

Подолського“. Два останні стихи „Проводн“-а розміщені на обороті шостої картки на цілій стороні в 29 стрічках так штучно, що починаючи з середини можна ті два стихи читати на всі сторони, в гору і в долину, на право і ліво а все вийде:

**„Поты на тон сѣдачи цѣсливе столици
Весѣлые простирай в' Рѣссїи зренїцы“.**

Замітимо ще кілька слів над гербом Желиборського, поміщеним на оборотній стороні першої картки. Загально приписують¹⁾ Желиборському герб „Сас“. На сїм гербі бачимо півмісяць, дві зьвізди на рогах, посеред стріла. Тимчасом в панетірику „Ербѣдѣл“ бачимо герб „Прус“: дві коси, вістрями звернені до себе, в долі звязані лентою; на верху між кінцями вістря крест з двома раменами (другого половина), а над гербом мітра і жезл. Герб сей називає ся „вовчими косами“, бо в такі коси ловлено вовків. Додамо, що над гербом „Прус“ місто мітри і жезла, котрі спеціяльно додано в панетірику з титулу єпископства Желиборського, находимо руку узброєну, або 5 струсіх пер.²⁾

Заходить отже тепер питанє, чи Желиборських герб був „Сас“ чи „Прус“. Питаня сего розрішати не берусь, хоть годї гадати, щоби печатня львівека через омилку напечатала герб „Прус“.

¹⁾ Bartosz Paprocki: Herby rycerstwa polskiego. Kraków 1858, стр. 528—9 і 695. Гляди також: Niesiecki: „Herbarz polski“ Т. VIII. Lipsk 1841, стр. 285.

²⁾ Niesiecki: „Korona Polska“ Т. III, стр. 750; гляди ще тогож автора „Herbarz polski“ Т. VII, стр. 523.

I.
ВМНОЛОГІЯ

Сї єсть,
ПЪСНОСЛОВІЄ.

Албо Пѣснь прѣ части Писмѣ мовлена
ня дѣнь вѣскрѣнїя гѣ Ншгw
ШЕЋЕЯ ХРИСТА.

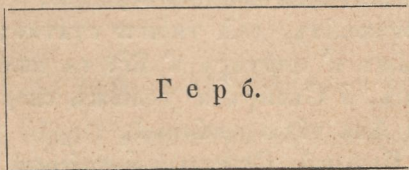
Панс, Пастырс, Ѡпекшнѣви
й Довредѣви свѣмѣс
Прѣ Дѣлатѣи в' Тупографїи в Дарѣночкѣ
Нїзко Принесѣнаа.

В' Тупографїи Сѣкїа Белїкїа
Чсдотвѣрнаа Лавры Печѣрскїа Кїевскїа
Рѣкс, *аѣл.

Цїлий заголовок в рамках, серед котрих заміщенї образи: св.
Володимира і Ольги, Бориса і Глїба, Теодозїя і Антонїя Печерского.
На долї в рамках церква Печерска з написею: Црѣвь Печѣ.

К. 1. об.)

П.
В.
Я.
Л.

М.
М.
В.
П.

Тѣи твоѣ ПРѢСВѢТАИИ видѣчи Клейнѣты
 Оче ЯРХИМАНДИТЯ, Ктѣ на твоѣ цнѣты
 Ведлѣгѣ свѣта и Дѣа, Ктѣса нездѣмѣтъ.
 Хѣба комѣ къ Ближнимѣ, заздросъ в' сѣцѣ вѣрѣтъ.

(К. 2.)

Иснѣ Келѣбномѣ и Свѣтлѣ Прѣвѣнѣйше^{му} ГДНѢ
 СѢ МѢ ГДНѢ оцѣ и Пастырѣ свѣемѣ КѢ
 ПЕТРОВИ МСОГІЛѢ ЯРХИМАНДИТѢ
 СТѢА ЧУДОТВОРНЫА БѢЛИКА ЛЯВРЫ ПЕЧЕРСКѢ
 КІЕВСКІА ВОЄКОДИЧѢ ЗЕМЛѢ МОЛДАВСКІА,
 Наслѣвникѣ Стрѣвѣ Пасхи, Пѣснѣ Празнична Цѣлованіа,
 Сѣглѣснѣ поютъ иже в' Типографіи.

БЪСКРНІЯ ДНЬ.

ПАИИѢ нашѣ гдѣи з' мѣртвѣхѣ в'стѣлѣ ииѣк прѣслѣвни:
 Иѣкъ Прѣкѣвѣ ѡ томѣ рекѣи дѣвни:
 Ивѣилѣ са Женѣамѣ, поѣтымѣ и ПЕТРОВИ,
 Жѣвѣ оиѣ знѣти дѣлѣ и всемѣ Дворѣви,
 Единиѣдцѣтемѣ Оуѣчнѣмѣ зат'рѣвожѣнымѣ,
 Жидѣвѣ пострахомѣ рѣзне роспѣжѣнымѣ,
 Пѣзнѣчѣючи, жѣ мѣлѣ Стѣршимѣ вѣти,
 Котрѣгѣ влѣснѣстѣ ѣстѣ ииѣхѣ оуѣчити.
 Текѣ оче нашѣ ПЕТРЕ Прѣвѣннѣи,
 Ижѣ Хѣ Кѣмень, Кѣмень тѣа ѡздѣбннѣи.
 Сѣмѣ дарѣвалѣ мѣсѣс Прѣстѣомѣ,
 Мѣтѣи свѣои ведлѣгѣ тѣла Дѣомѣ.

(К. 2 об.)

Рѣвнѣ тѣжѣ зѣициѣлѣ ѡнѣмѣ повѣдѣти.
 Тѣимѣ котрѣмѣ рѣчнѣлѣ пѣ твоѣи влѣстѣ дѣти.
 Штѣ в томѣ ѣстѣ; тѣлѣкѣ же совѣлюбѣвннѣмѣ,
 Показѣлѣ тебѣ, и ПЕТРОВИ рѣвннѣмѣ.
 Ономѣ зрѣвнѣлѣ, дѣлѣ влѣдѣзы порѣдѣс,
 Совѣ оулюбѣилѣ, дѣлѣ твоѣгѣ стѣтѣс;
 Жѣ и сѣмѣ в' цнѣтахѣ к' Бѣсѣ са зѣлижѣти
 Прѣгнѣшѣ, и Свѣоихѣ к' томѣжѣ спорѣдѣти.
 БЪСКРНІЯ Днѣ тѣды прѣисннѣи,
 Стѣиѣи, Кѣсѣлннѣи, Свѣктѣиѣи и крѣсннѣи,

О Прѣвнѣ дче нашъ ѿ Пана,
 Свѣтъ ѡбшѣдши в' томъ Ангѣломъ стѣне
 И Преложѣнствѣ на нами твоими
 Послѣшниками, ѿле ѿхъ естъ всѣми:
 Житѣ потѣрши собногѡ дороги,
 Прѣбтѡ Олимпѡ перейди Пороги.

Иеродіаконъ Исѣѣа, Тупоназирѣтель.

(К. 3.)

Просвѣтѣ мѣсѣ ТРѣжествѡмъ.

МІРЪ понѣже Свѣтъ прѣѣтъ въждѣлѣнный,
 О ѿца Свѣтѡвъ съшѣдъ непрѣмѣнный,
 Свѣтлѣщъ всѣкагѡ градѣща ѡ вѣка,
 В' мѣрѣ Человѣка.

О немже Прѣкъ, ѿкъ в' тмѣ сѣдѣщій,
 Оузрѣтъ свѣтъ вѣліѣ, ѿ в' сѣни живѣщій,
 Свѣтъ ѿмъ сѣѡущъ, в' ѿзвѣстѣе наше,
 Прѣдгѣлаше.

Громогласный же в' Новомъ Завѣтѣ,
 О томъ вѣпѣтъ всѣмъ ѡвѣстѣннѡ Свѣтѣ,
 В' Бѣословскѡ вѣдѣ своѡ Лѣрѡ,
 Изъ есмъ Свѣтъ мѣрѡ.

И кой Человѣкъ Словеснѡ твѣри,
 Квѣсивъ же оумнѡ Трѣческѣа зѣри,
 Не вѣдетъ са днѣ торжнѡ просвѣщѣти,
 ѿ Празновѣти.

Лѣпо оубѡ естъ, Пресвѣтлѣ МѡГИЛО
 И текѣ, занѣ всѣхъ еси свѣтѣло
 Сегѡ прѣймѣти Празнѣника Рѣдѡсти,
 В' Нѣкѣ слѣдѡсти.

Инокъ артѣмѣѣ Полѣковѣ Тупѡблѡустѣтѣ.

(К. 3 об.)

И ДРѣгъ ДРѣга Сѡвѣмѣмъ.

АДѣМЪ пѣршѣй живѣчѣ въ рѣскошахъ Рѣдѡ,
 Гдѣ вѣлѣ Покѡѣ ѿ Млѣтъ прѣдорѡгѣа

Роздѣльному Створѣнію з' Творцемъ ѿ Блѣхъ,
 Зѣмнымъ незавѣрѣнное к' Нѣа порогѣмъ,
 Хитростію Жонѣ вѣсомъ ѿшкѣанон,
 И на всегѣ готовѣсть зголдѣванон,
 Ижъ зведѣный нѣ заказъ скоштовѣлъ дрѣва
 Слѣичный бѣоцъ, котрѣгѣ далѣ мѣ ЄНѣ,
 Милый Покѣй розорѣлъ з' Блѣхъ ѿ згѣдѣ:
 А гнѣвъ з'єдналъ ѿ враждѣ Людскомѣ родѣ.
 А тожъ Новѣй АДАМ' днѣ ХС' ЄПѣтъ,
 През' Крѣтъ ѿ Смертъ зостаѣлъ всекъмъ Охрѣпѣтел':
 Непрѣязни ѿ скѣры всеѣ з' грѣхѣ зглѣдилъ,
 Покѣй з' Блѣхъ Члѣкѣ вѣчный в'провѣдилъ.
 ДРУГ' тѣды ДРѣга нѣкъ Оубымъкъмъ смѣле,
 Оубѣдѣчи Празнѣника тогѣ всекъле.
 Рѣвне ѿ ты ѿ Очѣ АРХИМАНДРИТѣ
 На томъ Столѣцѣ скѣдѣчи многѣи лѣтъ,
 И самъ Покѣй кѣ своимъ ѿ Любѣвъ мѣти
 Рѣчъ, ѿ бѣныхъ навчѣтъ Любѣвне жѣти.
 Такимъ вѣвѣмъ спѣсѣвомъ все са збѣдѣтъ,
 Штѣ са в' пожѣтокѣ Црѣкѣ, в' тогѣ гѣдѣтъ.
 Уживѣйже Покѣю, з' тѣми Оцѣми
 В' Нѣнѣшнѣй Крѣкъ ѿ в' пришлѣй, Тѣкъже ѿ з' нами.

Стефанъ Берѣнда, Типографъ.

(В. 4.)

Рецѣкъмъ Брѣтѣи ненавѣдѣщѣй насъ.

Смертъ к'вѣдши са на ны	Члѣвика дондѣже,
Зѣвѣстѣю сѣтѣны	Рѣа ѿспроврѣже
Вѣ ѣже оубѣти	Убѣвъ грѣхѣ дрѣвнимъ
Мѣрѣ, ѿ потребѣти,	Мечѣмъ плачѣвнымъ.
Ивѣк в' ран вѣзѣмша,	Дѣблѣ оубѣ естѣствѣнѣ
Зрѣща сѣбѣ менша	Грѣхѣ, ѿ скрѣслѣнѣ
Тѣари словѣсной	О АДАМА сѣшимъ
Иже невѣсной	Всекъмъ, ѿ днѣ грѣдѣшим'.
Имѣше слѣдѣсти	Тѣинѣ всекъхъ смѣрѣтъ
Бѣдѣшѣти рѣдѣсти,	И зѣвѣстѣ вѣмѣтѣтъ
Мѣдѣ сѣ началѣ.	Брѣждѣ же: нѣ тецѣмъ
Не ѿстѣпѣи мѣло	И любѣзнѣ рецѣмъ:

Ѡ Братѣа наша,
Днѣ вражѣ престаша :
Разорѣмъ ненавиств
И Ѡженѣмъ завнств

Нынѣ : паче в' Соборной
Лаврѣ Чѣдотворноѣ
Икв да стѣа
Дастъ намъ любовъ раа.

Наданъ Зѣнокѣи, Навѣрциѣ.

Простіи мѣа Къскрѣіемъ.

В' раю ѣще гнѣккъ зачатѣи
З Люциперѣ чловѣка
И през' него на весь влатѣи
Рѣжай людскій Ѡ вѣка.
Єднѣкв всѣхъ преслѣдовалъ
Бѣдѣчи ихъ з' собѣю,
Зволѣчачи всѣхъ воѣвалъ
Превдѣчного Покѣю.
Лѣчь гдѣи хѣ нынѣ вѣтавши
Икѣ Бѣ з' мѣтвѣхъ преслѣвнѣи,
И чловѣка поєднѣвши
З' Бѣмъ Ѡцѣмъ дѣст' пѣиѣи,
И з' собѣю и мѣ любовнѣ
Крѣмѣ жадное невзгѣды
Жити казалъ вѣ всѣмъ рѣвнѣ
И навѣилъ всѣа рѣды.

(н. 4. об.) Ктѣож' єст' з' людѣи тѣа гнѣвлѣивѣи
Жевѣи не мѣла' простѣити ;
Ктѣо так' срѣцѣ скаменѣлаи
Жѣ не сѣхѣтѣла' змѣчѣти ;
И влѣижемѣ всѣа дѣрѣзы
Бѣдѣчи тѣа сѣа мѣлѣствѣи

Не превѣчи прѣ всѣа рѣзы
Срѣцемъ цѣирѣи и чѣствѣи ;
Лѣна єст' рѣчь, жѣ потрѣва
Ктѣо жадаєтѣ навѣити,
На привѣтѣо совѣа Пѣла,
И на вѣкѣи тамѣ жити.
ЛѣСКѣА тѣды єстѣ Хѣа
Жѣ намъ грѣхѣи превѣчи,
И всѣа простѣи грѣхъ до слѣва
Навѣити насѣа рѣчилъ
И мѣи взѣвши тѣо Ѡхѣтнѣ,
З' мѣтвѣхъ вѣтаємъ простѣи сѣа
И так' жити іѣо превротнѣ
З влѣиѣи нашѣи хрѣнѣи сѣа
Єсѣи тѣжѣ Лаврѣкѣ прѣѣвнѣи
Пѣствѣрю нашѣи и пѣанѣ
Звѣчѣа дѣнѣи звѣи Ѡздѣбнѣи
Нѣхъ нѣкѣды не престѣанѣ :
Рѣшѣло скѣоро гнѣккѣ настѣпнѣи
Бѣдѣа в' той мѣкрѣкѣ всѣа вѣзѣрѣо
Нѣхѣи зѣраза прѣ дѣствѣннѣи
Тѣоѣи мѣдѣрѣи дозѣрѣо.

Дѣмитрѣи Захѣрѣивѣи, Стѣлѣкоправѣтѣи.

И такѣи вѣзѣпѣимъ.

По звѣтажствѣ настѣпнѣи' Трѣиѣмѣ вѣрѣзо знѣчннѣи :
Икѣ намъ принѣсѣ Повннѣа Игѣлѣ свѣтѣлозрѣчннѣи :
Єдннѣкѣи вѣзѣрѣкомъ даѣючѣи Ѡ зѣвѣвѣію знѣти,
И Лѣѣдемъ сѣа кѣлачѣи навѣитѣ дѣтѣкѣшѣти.

Чѣмъжъ ѿ мѣ тоѣнжъ Рáдости не мѣемъ
 Заживáти! Чѣмъ пѣсней влáчне не спѣвáемъ!
 Если ковѣмъ тѣшитъ насъ тѣла повоженке:
 Икъ не маетъ тѣшити Дшъ нашихъ звалѣнке.
 (к. 5.) Рáдость тѣды, ѿ Трисѣмъ тáмже ѿ Мszика,
 Нехáй ѿнѣ кождо здóймае чоловѣка:
 С котóрыми ѿ твоá Белебность нашъ Пáне,
 Икъ нашъ Бож' ѿ Пáстырь при Хѣ Гетмане,
 Кумвáлк дудáръ дхóвный, Начни нóво пѣти
 Нóвого днѣ Звнтáжцс пѣснями выносѣти.
 И тоѿ Прáзникъ вѣходѣ з' трисѣмфомъ дхóвнымъ
 Прѣймбючи вѣз'рѣемъ кождо любовнымъ
 Икъ высмы тѣ въ згодѣ ѿ любви спѣвали,
 И по смѣрти нá нѣтъ Трѣцс выславáли.

Пардѣнѣй Молковѣцкѣй, Изобразѣтель.

Хѣ вѣсвѣсѣ Из' мрѣтвыхъ.

Корень словѣи некрѣе, И з негóже всѣ звѣрѣе Еретикивѣ, ѿрастáют', Цркъ Мáткс възмшцáю.	Скъ нѣми же прѣрекóша И азѣки пронесóша Въ Іовѣ: ѿкъ живѣтъ Сѣсъ, ѿ думрѣт' ѿ шжикѣ.
И Хѣс вѣстáнѣю Въ нашѣмъ наздáнѣю, Не вѣршют' мнѣзи зѣлв Швѣргше сá еá цѣлв.	Ктò шво ѣст' вѣрных' лика Иже глáса взѣмъ толѣка Прóстѣ Тáйн'к не швѣрнтъ Оумом' пáче нò възмѣрнт'.
Естѣ аглввѣ, Патрѣархѣ (к. 5. об.) Гóрк дóлк Тых монáрхов', Шлѣстовъ ѿ Пррквѣ, Ест' в' шдовóль ѣ' вырòкѣ	И тѣ дѣвѣ Швѣтели, Кѣсвѣлá сѣжитѣли, Начáлнице в' чѣстой вѣрк', Прѣйм' Тáйнс, жѣй въ мѣрк':
В нѣхъ же сáми Ідудѣе ѿ Книжници ѿ шрѣе, И стрáжѣ възвѣщáютъ Из грòбá пѣтъ дѣврѣдѣютъ.	Икъ кáмень вѣдршѣнный Нá здáнѣе положѣнный, Цркъ вѣрныхъ под' товóю Под' крѣплáв всѣд совóю

Михáилъ Фойнáцкѣй, Изобразѣтѣ.

СМРТІЮ СМРЯТЬ ПОПРАКЪ,

Бѣ своѣ Бѣскрѣнїе Бѣ нашѣ Извѣстителѣ,
 смрѣти СМРТІЮ зезвѣдѣла бѣти погвѣдителѣ.
 Ѡ котѣромъ Ѡсія прѣковала дѣвнѣ:
 Же мѣла бѣти смрѣти смѣрть СМРТІЮ преслѣвнѣ.
 Слезарѣ нѣколись хотѣчи забѣти
 Слезанта пѣ царѣмъ, самѣа положѣти
 Бѣ грѣвѣ мѣсѣла: Такѣ ѣ смрѣть, гдѣ Хѣ валѣла
 Твѣржѣ всегѣ створѣна ѣ нанѣ настѣпѣла
 Ѡ разѣ самѣа полѣгла: ѣ такѣ СМРТІЮ смрѣти
 Іакѣ Бѣ ѣнѣ гѣловѣ знѣчне рѣчнѣ стѣрти.
 Дѣйже смрѣти Звѣтѣзцо ѣ нашѣмъ Пѣанѣ
 КОСВѣднѣчѣ, а днѣ нашѣмъ Гѣтманѣ
 ѣ Пѣстырѣ, СМРТІЮ смрѣть бѣти дѣхѣвнѣ:
 Іакѣ тѣ звѣдѣла дѣнѣ мѣнѣне позвѣрѣхѣвнѣ:
 Члѣвѣчески гдѣсь смѣрть, а іакѣ Бѣ вѣталѣ з' мѣртвѣхѣ,
 Прѣвѣдѣачнѣ з' собоѣю вѣсѣхѣ Ѡ грѣба мѣртвѣхѣ.
 Смирѣнѣ же дѣхѣвнѣ ѣ прѣтѣплѣнѣ жалѣ
 смрѣти, жѣвѣсь вѣчнѣи смрѣти шѣбѣлѣ цѣло.

Пѣвелѣ Макаріѣвнѣ, Бѣтїнѣнѣ.

(К. 6)

Ѣ СБЩЫМЪ ВЪ ГРѢВѢХЪ ЖИВОТЪ ДѢРОВАКЪ.

Землѣ СЪЗДАТЕЛѢ вѣ землѣосѣа слѣгѣтъ
 Ѡ Распѣлѣннѣкѣ: нѣ в' землѣ Глѣбннѣ,
 Сѣшѣдѣ іакѣ Бѣ Ѣдѣскѣа Дѣлннѣ,
 Ѡ вѣкѣа юзннѣкѣвѣ вѣсѣхѣ днѣ свокожѣдѣтъ.

Сѣгѣже Самѣшнѣкѣ зрѣт' Вѣрѣчѣнѣннѣ,
 Іѣже вѣ Дѣлѣдѣкѣ зѣ Лѣвѣовѣ тѣвлѣкѣ,
 Гѣзѣ Грѣдѣ пѣкннѣ, ѣ Врѣта нѣ велѣкѣ
 Горѣ вѣзнѣсѣ ѣ Хѣблѣкѣ высѣчѣннѣ.

Мнѣогѣ пѣкннѣкѣ аѣдѣ, ѣ на вѣчннѣи іѣхѣ оѣвѣкѣрѣ,
 Врѣта сѣкрѣшнѣ ѣ сѣщнѣмъ Бѣ ГРѢВѢХЪ
 Бѣ мнѣозѣхѣ Пѣлѣменѣхѣ ѣ вѣ всѣлннѣхѣ Рѣдѣхѣ.
 Ізвѣдѣ Бѣ ЖИВОТЪ вѣсѣхѣ Прѣннѣхѣ совѣрѣ.

Записки Паук. Тов. ім. Шевченка.

2

Лѣпо оубо ѣсть ѿ тебѣ Нелѣбный,
 Егда ЖИВОТЪ ѣсть дарованъ, прїимати,
 И вса ѿ смѣрти вѣчнои прелагати,
 Вѣ ЖИВОТЪ вѣчный, в' вѣдшемъ Хвалѣбный

Θεόδω Κυπρίωνι, Βασιλίου.

(К. 6. об.)

Покланѣсѣмъ ѡбъ ТРІДНѢВНОМЪ КЪСКРЪНІЮ.

Можномъ Гетманъ,
 а еше всѣхъ Панъ.
 О ѿ Створителю,
 Днѣсь ѡкспителю
 Ласкъ ѡбъ заживши,
 На ПОКЛОН' знизивши.
 Досыть слабша дати,
 И ѡмъ спѣвати.
 Я прѣто нѣный,
 ПОКЛОН' на словѣсный.

Багѿ хотъ малѿи,
 Змысли лѣтъ цалѿи
 Старшого намъ кожа,
 Жѣ ѡнъ ѣсть горѿжа.
 Крестѿносныхъ Братїи,
 Рачъ подѣпомагати.
 И самъ жѣсѣ вправилъ,
 И дрѿгихъ наставилъ.
 Хѣнтѣ передъ твоѿ Трѿнъ,
 Принестї ПOKЛОНъ.

Λεωτї Ιερσαλιμωνι, Πισμωλιατѣ.

Памѣѡ БѢРѣнда Тупикаровѡдецъ,
 О Прѣстателю, Равъ ѿ БѢгомѡлецъ
 Трѿи съ ѿнкми Тебѣ прѣставлю,
 Бсѡ речѣннаѡ съ всѣми желлю.

Тѡже по всѣхъ съ всѣми,
 Твоѿми ѿ моиѿми
 Ксегѡ Тупъс ПРѡвитель,
 Но всѣм' мѣншї Глазѿнтѣ.

Пастырѡ тѿ прѣстоѿ
 Тѡже Млїѿ ѿ Поѿѿ.
 Дѡ не вѣдѡ завенный,
 Аз' Тарасїѿ смиреннї.

З:

В: ѿ П. ѡ. в.

II.

ΑΝΑΘΗΜΑ ΤΗΣ ΤΙΜΗΣ

добродѣтели, ꙗко благаго оукрашеноу
искоуслишешемоу, ꙗко цѣломоудрѣишомоу
моужоу

КУР ГРИГОРІЮ КІРНИЦКОМУ

въ Россіѣ Львовска землі ѡбкѣвателю.

— — —
Єгда оучѣніа своѣго трудоу достойноу
мздѣ въ преслѣвноу Академіѣ Патавской
Учителства глаголю философічного изво
леніем, ꙗко совѣтом всѣхъ въ купѣ оучите
лей совершѣнный восприят стѣпень. въ крат
цѣ ѡческим егѣ діалѣктом
через Іакова Седовского ѡписанно :
Рокоу ѡ Рожд. Хва ахма Мѣа Юна ꙗ.

Дальше слѣдує винетка, що з'ображає надію. Довкола неї на
пись: SPES MEA IN DEO EST. Під винетою :

в Преслѣвноу Градѣ Венеціѣ.
Къ типографіѣ Марка Гинамма.
позволеніемъ Старшихъ.

(I. K. об.)

Образецъ: сьвятій Георгій на кони, убиває кошіємъ змию.
Довкола образця букви С. М. Х. Г. (Сьвятій Мученикъ Христовий
Георгій). Під образцемъ читаємо стихи грецкі і руські зъ підписію
букв К. Г. (якъ здаєсь, Григорія Карницкого).

Μήδεο σὼν μεγάθυμε μεγάλεεε εἴσοχε μάρτυε
 Γραικῶν, γραικοτρόφων τῆε ἐπ' ἐμοὶ χαρίτων
 Οἷε χάριε ἡσῆ, ἔλθοε, ἐτῆε ἔτι μακρὰ κέλευθα
 Τοῖον ἐμοὶ στέφανον ἄρτι χαρισσαμένοιε.

Слѣшнѣ Патрона Свата Георгиа маеш
 Чини народѣ, прето теж при К'р'к' застаеш
 Докра 'иест реч при старом, и свнатоѣ жолнѣ'р'к'
 Держатисна Свнато'к Отческо'к К'р'к' :
 К. Г.

(Карт. 2.)

Прѣосщѣнномоу ѿ Превелевнѣишомѣ Ігѣ
 Милости Господиноу ѿцоу,
 ЯОЯНЯСІЮ БАЛЄРІАНУ

Архіѣіпоу Метрополит'к Фила
 делѣйскомоу ѿ проч. В коуп'к ѿ вѣкм
 Іхъ мѣтѣм п. п. Гражданоѣ Венецкимъ Бра
 тїи ѿ Ктиторем Цр'кве ст'ѣ вел. моученика
 Хѣа Гѣѣргиа К'р'кѣ сѣтыа вестѣчно кароли
 ческїа Православным сыномъ Іаков Село
 вскїи здравїа ѿ благоденст.

Приспѣвши дѣ славнога Власкїа земля
 Града Янтенѣрова ѿ сѣ смотрѣнїем нѣкко
 им вѣшнїаго обр'к'тох нѣккоих ѿ земля, ѿ
 ѿчѣствїа моѣго оученїем прилежащих ѿ
 нїхже іединнаго сѣге искоусна ѿ ц'кломоудре
 нна моужа ѿменем Грїгѣрїа Кирицкога
 нѣ стѣпень оучителства ѿвѣннїем ѿждинѣнї
 ем, ѿ прилежанїем мѣтѣи Ваших достѣи'н'к'
 восходїаца видїа Б'га моѣго со радѣстїю доу
 шѣ моѣа вѣлгодарїх ѿже сїце достѣи'н'х вино
 града своѣго д'клателїи промїшлѣе толїкнѣ
 оубѣ вѣгнїх не невлагѣдарен сїи радѣсть юже
 на серцоу моѣм нѣм'к'х оусты ѿ трѣстїю ѿчес
 кїи моїми мѣтры во обшоую ползоу ѿ оу
 тѣшїенїе прѣчїк'м православному (наїпаче

(К. 2 об.)

же людем діалектоу Славенскаго егоже ше
 рѣкостъ земли широкости равна) Под прес
 вѣтлѣмъ именѣмъ Млѣ. Ваш. (иуже самѣхъ
 по Бзѣкъ помощію и промыслѣніемъ сѣе выстѣ)
 в кратцѣкъ изобразити ненебрегѣхъ
 еже любовнѣ дѣ воспріймете
 со встѣцѣмъ сми
 рѣніемъ и говѣніемъ молю са.

(Карт. 3.)

Патрїарховъ четкірехъ навѣдѣлѣсь миле,
 Шваживши достѣ часоу не мѣлоу ю хвиле,
 Тамъ ратоунокѣ дозналѣсь чоудовне ѿ Бга
 жадна ти небезпеченстѣ не шкодила трвога
 Безъ соумтоу безъ достаткоу шпатрїне з нека
 мѣклѣсь бѣ тѣ мѣсль завше простовал до нѣа
 Постига іеси ѣзиковъ вѣжествіе многѣхъ
 Латинскаго, Еласкаго, и Грековъ оубогѣхъ
 И потімъ а до Римѣ до стїже самого
 тѣла Петра и Павла навѣдил стѣо
 Такъ тѣ и іншихъ кости моученикъ Хрѣвѣхъ
 а тѣхъ мѣклѣсь причинцовъ до Бга готовѣхъ
 Жадна тѣ прелестѣ свѣта ѿ Бѣры свѣтѣк
 Швести не могла до секты проклатѣк
 И такъ тѣды скончивши шасливе дорогоу
 котроуюсь шфѣровалъ іединомоу Бгѣоу
 Шстатокъ силъ и часоу в забавѣхъ прїстонныхъ
 травнѣхъ, достоупоуючи навѣкъ вызволїонѣхъ
 И которѣхъ и докторствомъ годнѣсь іе шччоннѣхъ
 цнотѣхъ и наукою шразъ вывышшоннѣхъ.
 Жїйже Церкѣ, шчизнѣкъ, домовнѣ, шасливе
 прежи Мадоусаловѣ лѣкта нетѣскливе.

(К. 3. об.)

Превелебнымъ, и Прѣвѣтлѣлымъ
 Іхъ Милостемъ П. П.
 Шбывателѣмъ шбывателѣмъ¹⁾ Венецкимъ славнаго
 Народа Греческаго Братѣкъ Братѣства стѣо
 Моуч. Хѣа Георгїа.

1) Sic!

Ода

Мзда добродѣтели похвала.

Не оустала Повежность и сталость оу Кѣркѣ
 Хоть пренаслѣдованье ѡх терпишъ безъ мѣри
 ѿ презацныи Народе і ѡгдешъ тѣмъ лѣта
 гдѣсѣ мѣла в рѣкахъ скипетры правѣ все свѣта
 Не могла нѣгдѣсь широкѣи ѿцеанъ цени славы
 ѿгорноути. вѣдомнѣ свѣтоу твои справѣ
 Жрожена Намъ вѣла речъ панствѣи владати
 и всемѣ нѣгдѣсѣ свѣтоу наѣк оузѣчати.
 Такъ са проудко фортюнкѣи кола обертаятъ
 сцентры в ѣрмо, достатки в нѣзоу ѿмѣкнаю
 але тѣ цнѣи народе любъ терпишъ ѿмѣкноу
 в дочасныхъ рѣчахъ. вѣроу держишъ не ѿминѣ
 Жаднѣи ти тоѣ тиранъ не можетъ ѿнѣати
 ани сектѣи новѣкѣ, в чимъ спрофановати
 Лечъ цалою Хѣви женихоу нектѣстоу
 якъ црѣтъ в терни рожаны заховѣишъ чистѣ
 Соутъ досѣтъ и ѣншѣкъ повежнѣи справѣ
 шодровливостъ, и мѣсть знакъ вѣч. славы
 ѣстъ свѣдкомъ тыѣ цнѣи вашихъ свѣжо креованѣи
 на станъ доктѣрва, вашѣи хлѣвѣи промованѣи
 Претѣи квѣтнѣишъ и в славноѣ тѣи градѣи Венецкѣи
 даѣи цнѣта цнѣимъ мѣсцеи и в панствѣи тѣи рѣкѣи
 але вжды коли колвекъ Бѣгъ ѣмѣса твѣи сталѣи
 приметъ, в терпливостяхъ, и вѣркѣи с. трвалѣи
 здаритъ часъ гдѣи сланѣи дождъ ѣстѣспитъ ѿ очѣи
 а слонце ласки ѣго мракъ ѿженетъ ноци.

(к. 4.)

FINIS.

III.

Є V Ѡ Д I Я

ѦЛВО

слѣковѣный доизрѣлыѣ в' молодѣ в'ккѣ:

Єгѣ милости Господина Ѡца,

Ѧ РЄЄНІЯ ЖЄЛІБОРСКОГО

З ласки вѣи еѣпа Лѣовского, Галиц:

и Каменца Подѣлского: Дѣовныѣ цѣѣтъ запах.

Презѣ

ГРИГОРИЯ БУТОВИЧА Ѧсмакованный.

Ѧ на дѣнь оѣрочистый, сѣго Беликомѣ: ГЄѠРГИЯ
при шасливомѣ в' Цѣкви Катедральной Лѣовской,
першого Ѧктаѣ рѣчноѣ Ѡправованію: Самѣмѣ его
млт: Гидіныѣ Ѡца ЄПИСКОПѣ при оѣнижѣномѣ
поклѣнѣ, Ѡданный, и дедикованный.

ВЪ ЛѠВѠВЪ.

в' Дрѣкарни, с позволеніемъ Братскіи. Рѣкѣ, ѣахмѣ
Мѣца Ѧпріла, ѣа, дна.

На Преславный Клейнот', иѣхъ млѣтей Паниѣ

ЖЄЛІБОРСКИХЪ

Ѧ		Ж
Є	Г е р б.	Л
Г		К: П

Барзо в' квштахъ Марсовыхъ, мѡжне сѣтъ клейнѡты,
 Котры^х совѣ навылъ Прѡдквѣтъ твои^х цнѡты
 Цнѡй Желиборскѡхъ дѡме; во кѡсы схилюне,
 Бѣстро на каркѣ Парварскѡй: нѡсишь на штрѡне.
 Не мѡжетъ ѡнымъ жаденъ, кы были скршѣны
 Доказати: во Крѣтомъ сѣтымъ сѣтъ змоцнѣны.
 Страшлива ѣсть корогѡ телѣснымъ ѡбрѡна,
 Страшлива ѡ дшѣвнымъ, на Гѣлмѣ Корѡна.

(К. 2.)

ПРЕВЕЛЕНѢЙШЕМУ ЕГО МИЛОСТИ

Господина Ѣцѣ

АРСЕНЮ ЖЕЛИБОРСКОМУ,

З лѣски вѣжѡи ЕПИСКОПУ Лѡвѡскомъ, Галицко-
мъ ѡ Каменца Подѡлскаго.

Панъ ѡ Пастырѣ, мнѣ вѣлце милостивомъ.

Вѣкопѡмна нѣкгдакъ старожитность, Превеленѣйшѡй ѡ хрѣтѣ
 Панѣ ѡ Пастырѣ мнѣ вѣлце мѣтивый: такъ великъю любовкѣ къ
 порѡдковѡй влѣсности мѣла, же нѡ ѡнше ѡ велмѡжныя рѣчи,
 в' ѡной (К. 2. об.) смакъючи; перекладѡла. Ѣ причѡны томъ ѡ сѡш-
 нѣйшон жадной вѣти нерозвмѣю; тѣлко долгофѣртѣнногѡ по-
 мешканѡ з' слѡвою ѡхъ прагне; шѡ ѡ мѣла: во порѡдокъ, дшѡю
 рѣчѡй (ѡкѡ ѡ такъ ѣсть) назывѡла. Ѣ ѡкѡ ѡнѡхъ мѡво в' поган-
 ствѣ занѡреннѡй, ѣднѡкъ в' совѣ самъ сѣовѡливѡй звѣчай нѣселъ,
 потѡмности вѣкѣс велѡце то совѣ вѡжачи; писмѡ ѡв' лѣсѡючи подавали.
 Ѣ такъ постѡпѡючи, до великого розширѣна ѡ слѡвы; такъ себѣ
 самѡхъ, ѡкѡ ѡ ѡчѡзныя сеѡен приходѡли: шѡ кгда вымъ живѡми
 (ѡкѡ мѡватъ) хотѣлъ доводити докумѣнтами, мѣскѡ вымъ
 дѡлгого чѡсѣ на тѡе ѡложити годѡнѣ. Ѣ ле такъ корѡткости ѡного
 фѡлкгѡючи, ѡкѡ тѣжъ ѡ шѡплѡсты матерѡи самѡн ѡвѡвѡжѡючи; на
 розсѣдокъ сѣвѡжнѡй читѣлникѡвѣ пѣститѡса мѣсѡтъ. Кѡторѡю
 тѣды ѡ ѡ найнѡжшѡй в' правослѡвѡн сѣѡмъ, (К. 3.) кгда нерѡвно
 ѡнѡхъ кѡлшѡю, до вшѣлѡкихъ ѡбрѡдковъ црѣковнѡхъ, хѣтъ,
 ѡ милѡсты; до скѣтѣс ѡжъ за лѣскою вѣжѡю ѡдѣчѡю, ѡу Превѣвѣ:
 твѡей, на тѡ новоцѡслѡвомъ дѣѡвнѡго Панѡвѡлѡ рѡкс; ѡугладѡю:
 велѡце ѡкѡ вы ѡ грѡбѣс з' повѣталѡ са тѣшѡс. Ѣ ѡфѣкт' тѡй Пре-
 велѣкности вѡшѡй сѣовѡливѡй, хотѣлъ вымъ не тѣлко на свѣтъ

в' ѣво подати, але ѣ до ѣва вѣнести, ѣвы мѣлъ ѣсное мѣсце
межи планѣтами: Лѣчь не могѣ такъ великого тажарѣ, оутѣшли
довтѣпѣ моего пѣнести рамѣми. Еднакъ вѣлѣгъ силъ мон^х,
(моцнѣйшихъ до тогѣ вѣвѣжаючи) ѣкимъ колевкѣ променемъ,
в' томъ діалѣктѣ рѣскомъ; свѣтъ ѡвѣснѣю. ѣ тѣю бѣрзо плѣхѣю
мою прѣцѣ, ѣкъ задѣтокъ до дѣлши^х оуслѣгъ моихъ, Превелѣ:
твоѣй приношѣ ѣ офѣрѣю. Твоѣи надѣки вѣдѣчи же ЕМ: мой Мѣти-
выѣ Пѣнъ ѣ Пѣстырѣ, вѣдѣчнѣ привѣвши; менѣ найнѣж- (К. 3. об.)
шого з' слѣгъ своихъ в' лѣсцѣ своѣй Пѣнскоѣ; ѣ вѣгословѣнствѣ
Пѣстырскѣ: ховѣти вѣдѣш' рѣчѣ. до которого на тотъ чѣсъ
з' найнѣжшимъ оуслѣгъ мон^х поклѣнѣ, пѣлнѣса залѣцѣю, ѣ ѡдѣю.

Превелѣности твоѣй, мнѣ вѣлѣце
мѣлостивого Пѣна ѣ Пѣстырѣ;
найнѣжшѣй слѣжѣвникъ.

Григорѣй Бѣтовичъ,
Етѣдѣнтъ прѣзѣнциѣ
Ѧкадѣ': Замѣи:

(К. 4.)

НА ГОДНЫИ ХВѢЛЫ: ЕГО МѣТИ ГѢЦѢ ѦРСѢНИѢ ЖЕЛѢБОРСКОГО,

Мѣлостѣю бѣжѣю, Правослѣвногѡ Епископа
Лѣвоксого, Гѣлицкого, ѣ Кѣменца подѣлскаго;
дѣшѣвныѣ свѣтокъ: зѣдѣвна епархѣи егѡ
велѣцѣ пожадѣныѣ.

ПРОБДОН.

Ѧква непостижимыѣ, вѣтъ прѣвѣчнѣныхъ вѣкѣвѣ
Розмнѣовѣчною вѣсѣхъ ѡвѣдѣрилъ чловѣкѣвѣ
Словѣсною дѣшѣю; с' котрѣи похѣдитъ
Едновлѣсно^{ст} вѣсѣхъ смѣслѣ^ѡ, вѣвѣкм' ѡнѣ рѣдит'
Наймѣншѣ аѣфѣкта, ѡвѣихъ стрѣнѣ мѣры;
Ѧкъ то ѣсть горлѣвѣсть, невѣрствѣ, ѣ вѣрѣ.
Иствѣ^{ст}, лѣжѣ, гнѣвѣ, лѣвѣ^ѡ, злѣ^{ст}, смѣтѣ^ѡ ѣ вѣсѣ^ѡ,
Жарлѣвое до кѣждѣй рѣчи распѣлѣнѣ.
Еднакъ не вѣк: еднѣкой зрѣжѣна натѣры,
Лѣво к' еднѣой налѣжатъ дѣшѣвноѣ фикѣрѣ,

(К. 4. об.)

Йле е^{ст} ѿхъ в' животѣ; рѣзны, рѣзныхъ смѣки,
 Бо тѣжъ не е^{ст} ѿхъ аффе́ктъ зарѣвно е́днѣи.
 Ото: в' превеле́ности твоѣй, оугла́даю
 Рѣзность тѣю: ѿз' Дѣмомъ на кагѣ пѣцаю.
 Сма дѣвнѣи, не е^{ст} твоѣй, юж' смѣкъ подобнѣи,
 Котрѣи совѣ цѣврѣетъ Желико́ръ ѿздобнѣи.
 Ёстность бѣвѣмъ ѡнего, в' Ма́рсѣ фундава́на,
 Й в' Балѣчной Мѣне́рвѣ мо́цно в'кврѣтована.
 Загоны роспѣа́етъ, в' свѣто́вые двѣры:
 Летѣтъ на высо́кѣ, рыце́ства гоно́ры.
 Ачъ та до́сытъ, на ло́жѣ крова́омъ оу́звѣрена
 Сла́вы своѣй пристѣи, носѣла Беллѣона.
 Ктѣ ми е́днѣ негѣетъ, же дла вѣ́чной сла́вы;
 Й Ма́рсовы вложи́сь: пѣ но́ги вѣла́вы.
 Берѣшъ в' рѣки Кре^{ст} хѣвъ; пала́шемъ згордѣвши.
 Острѣносне оу́бо́зство прѣймѣетъ не мѣкви.
 Живѣ на свѣ́тъ зацѣи́ишѣи, влюви́лѣ зако́ннѣи.
 Срѣдѣи къ ма́тцѣ дѣво́ной подобнѣи.
 Ймѣ сла́вы, в' по́корныкъ ѡбразъ выни́цовѣлъ;
 Емпи́рѣйского Оро́нѣ, вѣ с' Па́номъ ѿбѣва.
 Прѣймѣшъ да́ръ пожа́данный; бо та Бѣ́тъ прова́чѣи:
 Й з' дѣтѣи́ныхъ лѣтъ совѣ на слѣ́жѣвѣ назна́чѣи.
 Сла́внымъ та в' то́мъ ѿрѣа́кѣ, оу́чнѣи Рице́ремъ,
 Коро́вѣи е́гѣ вѣ вѣла́къ мо́цнымъ Кавале́ремъ.
 Ора́ выстрѣлю́тного, го́дност' ти дарова́лъ;
 Пѣ скрѣ́длами вѣ тѣи за́вше пѣа́шки хѣва́лъ;
 Лѣвѣдъ в' лѣтѣхъ згрѣвѣ́ишѣи, котрѣи ти дойзрѣ́ти
 В ѿпекѣ́нство ѿста́вилъ: оу́ск свой дѣти.
 Остро́жного, ѿжъ совѣ Па́тро́на доста́ла;
 Вели́цеса тѣкшѣи ѿ вѣо́вѣ позоста́ла:
 Сле́зы горкѣто́чные прѣ́дко оу́свѣѣетъ,
 Квѣ́ткѣо́ слѣ́чныхъ за́пахѣвъ, ѿжъ та по́лны чѣѣ.
 Та́вне та Бѣ́тъ прѣ вѣ́ми оу́вѣвѣ́илъ наро́ды;
 Й сѣчнѣ́илъ филаре́мъ своѣй ѿгоро́ды.
 Го́дными та при́вдѣ́лъ зѣрѣ́ности да́рами,
 А́рхѣре́йскимъ чѣно́мъ; ѿ в' нѣмъ го́норами
 Ла́мпы на кштѣ́лтѣ Пѣно́й, рѣ ни́къ рѣсѣ́кѣа́шѣи
 Й всѣ́кѣи недѣ́лѣства в' нѣмъ вы́корѣна́шѣи.
 Црѣ́кви Бѣ́оѣ; ста́лѣ са ѿсно́е свѣ́тѣло:
 Котрѣи на ѡри́зонтѣ Лѣво́вскѣи засѣ́тѣло.
 Южъ пѣ зѣ́млю вѣтѣ́пили шко́дѣи́вые хѣмѣры,

(К. 5.)

(К. 5. об.)

(к. 6.)

И вѣхрити престаѣли страшливые вѣры,
 ИРИСЪ ковѣкъ в' сличные фѣрвыса прибрѣла,
 Кристаловый дожчѣ засухой кривинк' вылѣла.
 Абы в' горѣ весело шлѣ, на росквитнѣе
 Милондѣчныхъ ѡвоцѣвъ; хтѣвым' в' насычѣе
 Ёстьк' южѣ ѡвоцѣ, ёсть зацный, стоѣи кривины.
 Нѡвои кгда нащепилъ Господѣръ дрѣвѣны.
 Церковѣ Бѣа, южѣ того смѣкъ заживѣетъ;
 Явовѣмса в' вшелѣкихъ порѣдкѣ зновѣетъ.
 Пре³ (твоеи стѣни) дойзорѣлы цнѡты.
 Островодные крѣшитъ; Апостѣтѣвъ крѡты.
 Дѡсытса насытила по дѡлгимъ прагнѣню,
 Охолѡды дѡсть своей мѣетъ ѡупалѣню.
 Лѣвромъ твоей ѡзѡвы, ѡвточѣетъ скрѡнк'
 Свой: кгда южѣ та кидѣ на столѣчно³ Оуѡнк'.
 Квитнижѣ полна аналѣю вѡнностей Дѣховны^х,
 Оздоровѣй запахомъ; розѣмы ѡуплѡмныхъ.
 Геликѡнк' ти мой зѣчитъ, абыкъ; поки Фѣка
 Окрѣгѣ зѣмный прѣстанетъ заживѣти з' нѣа:
 Поты на тои седѣчи цѣсливе столицѣ,
 Весѣлые прѣстирай в' Рѡссѣи зрѣницы.

(к. 6. об.)

(к. 7.)

ОДЯ ПЕРШІЯЯ НА СОБОР'.

Першій цѣсливе сѣнодѣ ѡправѣетъ
 Епископѣ Льѡвскѣй, кгда рѡкъ целѣврѣетъ
 в' Церкви столѣчной; акъ звѣчай ёстьк' давный:
 ☩ Бѣа данный.

На вѣрокѣ гѡдный. Чѣстѣи Паллѣды,
 Днѣсъ з' виридарѣвъ Рѣйскѣ Дрѣѣды;
 Вѣдѣчныхъ запахѣвъ вѡнк' ѡупросѣте:
 Тамъ принесѣте.

И вѣи, котѡрыхъ в' мѡци ёстьк' Бѡвкѡво
 Дрѣво, триѣмѣѣ данное Лѣврово;
 Вѣкнѣцѣ ѡуплѣтши, дѣйте мѣ дѣла слѣвы:
 Дѣховной справѣ.

ТѢ тежъ Харітєсь, дѣстѣннѣши тѣга
 В свѣомъ спѣванію; привѣдте на пакта
 Котрїе Пастырѣ ѡвѣчкамъ ферѣтѣ:
 И прїкѣзетѣ

(К. 7. об.)

Нѣныє вѣк нїнк Орфѣѡвѣ,
 И вѣ прїйдѣте тѣмъ Арїонѡвѣ.
 Блѣчногѡ тѡнѡ мѣзыкѡ в'сциналїте:
 И дзвѣнкѣ выдѣйте

Црѣковнѣ Мѣзы в' спѣванію цвнчѡнѣ,
 Нн'к ѡстѣвте на фїлю пещѡнѣ
 Жрѡдла крїштѣланѣ, Ёмпрїйскѡи вѡды:
 Злотѡй перѡды.

Тѣмъ ѣдностѣннѣ, прѣдко завїтѣйте;
 Архїерѣѡ на Оршн'к вїтѣйте:
 Гдѣ засѣлкѣ в' колѣк спѡражѣти свѡк
 Дсхѡвѣнствѡ рѡкѣ.

Котѣйте хтївѣ, кѣждѡѡ з' вѣскѣ вѡта,
 Чѡгѡ ѣстѣ гѡдна зѣцнѡ ѣгѡ цнѡта;
 Бѣкмъ жѣ зрѣкнѣтѣ: склѣпѡвѣкѣ Ёмпрїйскїхъ,
 И пѡлкѣ Ёлїзїйскїхъ.

(К. 8.)

Котѣйте мѡ в' тѡмъ рѡкѣ, свѣтовлївѣмъ
 Перѣдкомъ; вѣтнѣ, почѣткомъ шаслївѣмъ
 Ёвѣ ѡжѣ зѣкнѣтѣ тѣкѣ ншлѣ вѣзнѣчнѣ
 Рѡта стѣтѣчнѣ.

Котѣйте, вѣ мѣлкѣ фѣворѣ Зѡдїѣкѣ,
 В вѣкѣс дѡрѡчнѡмъ кѣ сѡ тѣкшнѣлкѣ з' знѣкѣс,
 Бѣ вѣдлѣгѣ ѣгѡ ходїла ѡспѣкта:
 Кѣждѡ Плѣнѣта.

Котѣйте, вѣ мѣлкѣ Сѡтсрнѣскѡкїмн
 Зѣмннѣ дѡрѣжѣнѣ чѣсѣ зѡлотѣмн
 Прївздѡвлѣннѣ; к' томѣ Госпѡдїнїю:
 Цѣрѣскѣ Бѡгїнїю.

Навчѣтъ са вѣгъ ѿ ней новѣго,
 Икъ не звадѣти ѿ пѣти праваго;
 Таа вама вѣдетъ додаватъ помочи:
 Тѣмной ноци.

Таа роспѣдитъ страшливые хмѣры;
 Таа дѣскромитъ вихристые вѣры;
 Таа вама вѣдетъ тихую пристаню:
 И вѣстрыма пакиваю.

Таа вама коло ѿвернетъ до ѿба
 Эмпирійского, и приведетъ до Феба;
 Живѣсте вѣчной радости достали:
 И тамъ зостали.

ѦДЯ ДО ПРЕЗѦЦНЫХЪ РОДИЧѦВЪ ѦГО МЛИ ѦЦЯ ѦПЦА.

(Н. 9. об.)

ПрезѦцный ДѦме, Желиворскнхъ сѣкты:
 Кгда погладаю на твой Ѧспѣкты:
 Барзо выскоко дѣствннлесь крокъ;
 Ѧ могѦ зрокъ.

Ф
а
м
и
н
и
н

Икъ недѦпыръ, къ слонѣчной зѦри
 Своей не мѦжетъ ѿвернѣти тѦари;
 Такъ ѿ не могѦ привратъ совѣ ноты:
 На твой цнѦты.

Лѣчь, лѦвь не ѣстем' Ѧстровидз в' той мѦрк:
 Ѧднакъ ми мѦлостъ къ Ѧчистой вѦрк
 ВотрѦю маешъ: на КретѦвы Ѧчи
 Длетъ помѦчи.

Ѧбовѣма такесь в' Ѧной засмаковѦлъ:
 Жѣсь и здорѦва з' сѦмптома не жаловѦлъ;
 Икъ вы мѣтные ѿчистѦлесь здрѦк:
 Церкви стѦѦ.

Спосрѣдкѣсь себѣ вѣнчалъ Стефана,
 Блажене, бы Оара прѣ тѣмъ Авраама;
 Котрый мѣ к' вѣре, во всемъ ѣсть подобный:
 И к' дѣры гоиный.

(к 10.)

Авраамъ к' сокъ мѣлкъ такю вѣрс,
 Же Исаака хотѣлъ на Ѡфѣрс
 Ѡдѣти Бѣс; к' надѣки дрѣгого:
 Любѣ мѣлкъ ѣдного.

Стефанъ кгда к' нѣкой лѣсцѣ ѡвѣтитѣтъ;
 Андреа к' законъ Хрѣс ѡфѣрѣтъ;
 Не погладѣтъ на потѣмне сѣны:
 Егѣ крѣины.

З свѣцкой ѡзѣбы егѣ развѣкѣтъ,
 И вѣръ дѣхѣной жалѣбы вѣкладѣтъ;
 Тѣло вѣгома велѣбное Дѣс:
 Подѣтъ к' скрѣхѣ.

Ведѣтъ бы на смѣръ, скрѣмногѣ Баранка;
 Милогѣ Сѣна: самъ Ѡтецъ, и Мѣтка.
 Ѡнъ тѣжъ Рѣдичѣвъ зараза зрѣкѣтъ:
 Свѣтѣ вмирѣтъ.

к 10. об.)

Чинитъ илмъ дѣсытъ в' хѣти свѣтовѣной,
 Бы не росквилѣлъ, стѣрѣсти шѣдѣной;
 Берѣтъ ѡхѣтне дѣхѣноу зѣрѣю:
 Идѣтъ до вѣю.

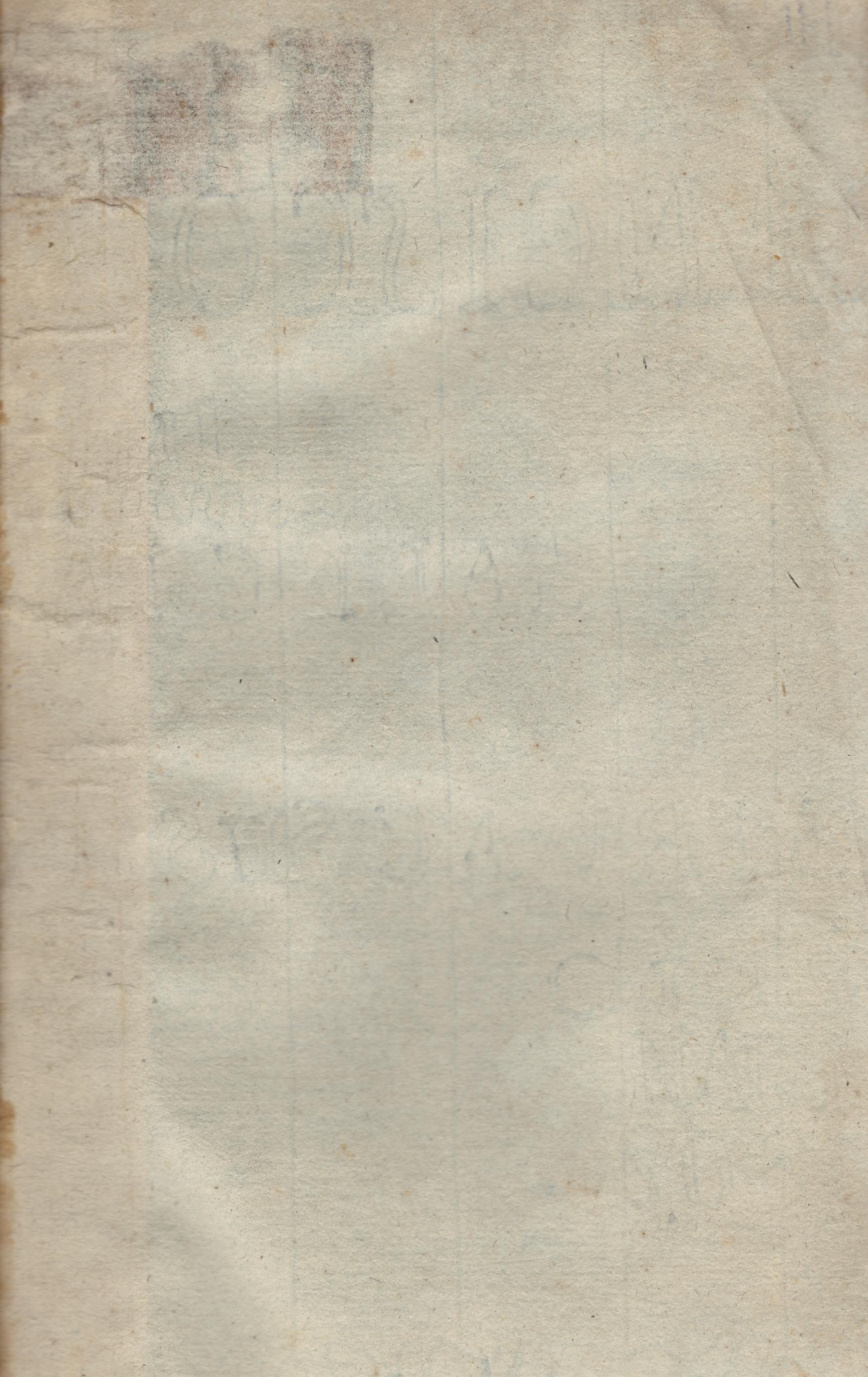
Ѡ щаслѣвысте: Рѣдичѣве мѣли,
 Жѣсте к' такю войнѣ вѣправили;
 С котрой лѣпы вѣчныѣ похѣдатъ:
 И свѣтъ ѡзѣбѣ.

Щаслѣвый замѣслъ, котрый ѣсте мѣли;
 Бѣсте к' томъ стѣнкъ сынѣчка вѣдѣли:
 Щаслѣвый стрѣмень слѣзъ през вѣ вылапный:
 Кгда бы ѡвѣранный.

Ото тропами смѣхъ за плáчѣмъ ходитъ,
 Который радость в' сѣрцѣ вашомъ родитъ;
 Кгда в' епископской тепѣрь егѡ скрѡнк:
 Зритѣ Корѡнк.

Шо дѣже мѣкши; аффектъ сѣгаскте,
 Гамиса з' егѡ в' дѣхѣ шредкте;
 Бкѣте в' ѡвчарнк ѣдной ѡгорѡды:
 Жилй, рѡдк: в' рѡды.

III

V III
Д-12.570

~~22.990.~~

